

På Vestkysten i Nordjylland omfatter den statslige medfinansiering beskyttelse på de særligt udsatte områder, især Lønstrup og Skagen. Udgiften til kystbeskyttelsesprojektet ved Lønstrup, der blev gennemført i begyndelsen af 1980'erne, blev for 50 pct.s vedkommende betalt af staten. Tilsvarende dækker staten 50 pct. af udgifterne til de årlige vedligeholdelsesarbejder ved Skagen.

Den beskrevne praksis baserer sig på de grundprincipper, der med Folketingets tilslutning har været fulgt af skiftende regeringer. Der er således i overensstemmelse hermed ikke på noget tidspunkt af staten ydet økonomisk støtte til kystbeskyttelsesforanstaltninger i de indre farvande, bortset fra stormflodstilfælde.

Når staten har engageret sig økonomisk på den jyske vestkyst så meget, som tilfældet er, ja, så skyldes det de helt særegne forhold, der gør sig gældende på Vestkysten. Forholdene i de indre farvande er væsentlig forskellige herfra, og det økonomiske grundlag for at afholde udgifterne til de nødvendige foranstaltninger er et helt andet. Der er således i vidt omfang tale om store sommerhusområder med et meget større økonomisk potentiale end det, vi kender fra den jyske vestkyst.

Min konklusion er derfor, at den ordning, der er gældende i dag, både er god og fornuftig. Og med den redegørelse, jeg her har givet, vil jeg gerne understrege, at jeg finder forslaget overflødig. At skulle oprette et særligt råd virker ikke sigtsmæssigt. Al faglig ekspertise er i dag inddraget i kystbeskyttelsesindsatsen, som sker i et tæt samarbejde mellem Kystinspektoratet, amt og kommuner.

Der ønskes med forslaget oprettet en særlig fond, men der siges ikke noget om, hvor pengene skal komme fra. Da forslagsstillerne i øvrigt taler om det offentliges forpligtelse, går jeg ud fra, at det ikke er ordningen for stormflods-erstatning, man vil bruge som model. Her kommer pengene jo fra en fast afgift pr. brandforsikringspolice.

En landsdækkende fond vil være en uhen-sigtsmæssig idé. Ud over den ca. 500 km lange Vestkyststrækning, hvor staten bærer en væsentlig del af udgifterne, har Danmarks indre kyster en betydelig udstrækning på ca. 7.000 km. Ikke alene har disse kyster en meget varierende geografi, men også befolknings- og bebyggelsespres er tilsvarende kompleks. Netop heri ligger et væsentligt argument for værdien af kystbeskyttelseslovens procedure, der tilsik-

rer regional og lokal differentieret behandling af kystbeskyttelsesproblemerne.

Jeg har noteret mig, at forslagsstillerne i bemærkningerne peger på, »at det er nødvendigt, at der stilles en garanti for, at de fornødne midler til at forebygge eller som minimum af afhjælpe, når katastroferne sker, er til stede.« Her lægger jeg vægt på at understrege, at den hidtidige kystbeskyttelsesindsats sigter mod at holde kysten i en sådan tilstand, at katastroferne undgås. Indtræffer der en katastrofe eller en stormflod, håndteres situationen konkret. Således kan private personer få erstatning for skade på deres ejendom via Økonomiministeriets stormflodsforsikring. Sker der ekstraordinære skader på diger m.v., er der praksis for at få ekstrabevillinger til udbedring heraf via Finansudvalget.

Denne fremgangsmåde er blandt andet optaget i bemærkningerne på finansloven under kystbeskyttelse, hvor det fremgår, at der under Kystinspektoratets driftsudgifter kan optages uforudsete statslige bevillinger til efter nærmere retningslinjer at udrede en godtgørelse fra staten til istandsættelse af diger og andre kystbeskyttelses anlæg, der er blevet beskadiget som følge af stormflod, såfremt Finansudvalget giver tilslutning til, at godtgørelsen kan ydes.

I den forbindelse vil jeg godt afslutte med at oplyse, at jeg agter at benytte mig af den mulighed med henblik på at opnå en statslig medfinansiering af udgifterne til reetablering og genopbygning af de diger og eventuelle andre kystbeskyttelses anlæg, der blev beskadiget af stormfloden den 3. december sidste år.

Jeg venter også, at amtskommuner og kommuner samt digelavene dækker deres del af udgifterne til istandsættelse af digerne, sådan som sædvane er.

Helge Mortensen (S):

Også jeg har bemærket, at forslaget her er nogenlunde det samme, har de samme mål, som forslag fra 1993, og kunne dvæle lidt ved, hvad årsagen er til, at det så fremsættes nu så mange år senere. Og årsagen er vel, at det har været blæsevej.

Der må jeg jo sige, at jeg finder ikke, at der for ekstreme situationer altid kan garderes 100 pct., hverken langs kyster eller huse eller for andre ting. Der vil opstå skader, når det blæser unormalt meget. Og det har det også gjort på kysterne.